

rede nu har flere Kasser gjort meget store Laan for at kunne betale den vedtægtsmæssige Understøttelse og har i den Anledning maattet udskrive betydelige Ekstrakontingenter.

Ved Lovforslaget nedsættes Arbejdsgivernes Bidrag væsentligt straks, og i Løbet af ca. 3 Aar vil det ganske bortfalde.

Bestemmelserne om, at Kasserne kan oprette Krisefond, vil sikkert ingen Betydning faa, fordi Medlemmerne ikke vil kunne paatage sig de forhøjede Kontingentydelser, da der allerede nu for at kunne opretholde Kasserne og den vedtægtsmæssige Understøttelse er foretaget betydelige Kontingentforhøjelser i de sidste Aar ikke mindst under Hensyn til den Nedsættelse af Tilskuddene, der fandt Sted efter Loven af 4. Marts 1924.

De af Flertallet stillede Ændringsforslag betyder mindre Tilskud fra Stat og Kommune, Fritagelse for Arbejdsgiverne for at yde Bidrag til Fonden, og Lovforslaget kan derfor kun have til Opgave at ødelægge den Arbejdsløshedslovgivning, der nu gennem 20 Aar har været et betydningsfuldt Led i den sociale Lovgivning. Formaalet hermed kan kun være dette at benytte Arbejdsløsheden og den dermed følgende Nød til at trykke Arbejdernes Kaar.

Mindretallet har i Udvalget stillet Forslag om at føre Lovforslaget tilbage til Lovens nuværende Skikkelse, men efter den fuldkommen afvisende Holdning, som Flertallet under Forhandlingerne har indtaget overfor enhver Indsigelse mod Lovforslagets Indhold, har Mindretallet trukket sine foreløbigt stillede Ændringsforslag tilbage og maa derefter fralægge sig ethvert Ansvar for den Stilling, Arbejdsløshedskasserne og disses Medlemmer vil komme i efter Lovforslagets Vedtagelse.

Et andet Mindretal (Dahlgaard) har vedrørende Lovforslagets Afsnit om Arbejdsløshedsforsikringen kunnet tiltræde det foreslaaede Princip, at det offentlige Tilskud til Forsikringen fastsættes

procentvis højest for de lavest lønnede Fag, men Mindretallet kan ikke billige Forslagets stærke Reduktion af de gældende Tilskud. Da Arbejdsløshedsforsikringen oprettedes i 1907, fordeltes Udgifterne med 50 pCt. paa Arbejderne og 50 pCt. paa Stat og Kommune tilsammen. Efterhaanden er gennem den senere Lovgivning Arbejdernes Andel vokset til 61 pCt. og det offentlige samlede Andel sunket til 39 pCt., og Mindretallet frygter, at en meget stærk yderligere Formindskelse af det offentlige forholdsmæssige Bidrag til Forsikringen vil undergrave den hidtidige Ordning, som Mindretallet mener har været et stort socialt og økonomisk Gode for Landet, ogsaa derved at Arbejdernes Opfyldelse af de Betingelser, Staten stiller for Ydelsen af det offentlige Tilskud, har givet et væsentligt Bidrag til Opretholdelsen af ordnede Arbejdsforhold. Mindretallet stiller derfor under Nr. 19 og 20 Forslag om en Ændring af den foreslaaede Skala, saaledes at Forholdet mellem Arbejdernes og det offentlige samlede Bidrag ikke yderligere forrykkes.

Mindretallets Ændringsforslag Nr. 8 tilsigter en klarere Afgrænsning af Arbejdsløshedskassebegrebet, og under Nr. 11 foreslaas Indenrigsministerens Bemyndigelse med Hensyn til Nægtelse af at give Arbejdsløshedskasser Anerkendelse afgrænset paa samme Maade som i den nugældende Lov.

Lovforslagets 3die og 4de Afsnit angaaende Arbejdsløshedsfonden samt Tilsynet med Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen har Mindretallet ikke kunnet tiltræde, idet man maa ønske Grundlinierne i den nuværende Ordning opretholdt, hvorefter der opspares Midler i en Fond til Imødegaaelse af Arbejdsløsheden i Krisetider. Mindretallet har derfor under Nr. 33 stillet Forslag om Opretholdelse af det i 1921 indførte System vedrørende ekstraordinær Arbejdsløshed, men har dog i Forslaget paa nogle Hovedpunkter fraveget den gældende Ordning Bestemmelser. Saaledes foreslaas det, at Fondens